

chybějícími dílky v mozaice naší víry.

Jsem vděčný za postřehy, silné stránky a svědectví mnoha svých příkladných mladých přátel a kolegů. Když jsem s nimi, jsem posílen, a když vím, že jsou s druhými, povzbuzuje mě vědomí dobra, které konají, a služby, kterou poskytují v zastoupení Mistra, kterého uctívají a kterého se ze všech sil snaží poslouchat.

Lidé, díky tomu, že mají svědectví, konají dobré a důležité věci. I když to takto platí, svědectví získáváme také díky tomu, co děláme. Ježíš řekl:

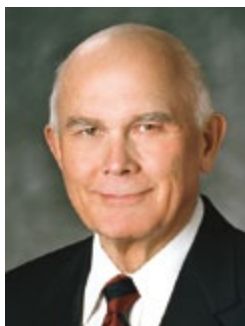
„Mé učení není mé, ale toho, kterýž mne poslal.

Bude-li kdo chtít vůli jeho činiti, tenť bude umět rozeznati, jestli to učení z Boha, čili mluvím já sám od sebe.“ (Jan 7:16–17.)

„Milujete-li mne, přikázání mých ostříhejte.“ (Jan 14:15.)

Ani já, podobně jako Nefi a Mormon zastara, „neznám význam všech věcí“ (1. Nefi 11:17; viz také Slova Mormonova 1:7), ale dovolte mi říci to, co vím.

Vím, že Bůh, náš Nebeský Otec, žije a že nás miluje. Vím, že Jeho jedinečný Syn, Ježíš Kristus, je naším Spasitelem a Vykupitelem a hlavou Církve, jež nese Jeho jméno. Vím, že Joseph Smith zažil vše, co znamenal a čemu nás učil, pokud jde o znovuzřízení evangelia v naší době. Vím, že nás v dnešní době vedou apoštolové a proroci a že president Thomas S. Monson drží všechny klíče kněžství nutné k tomu, abychom byli požehnáni a aby dílo Páně šlo kupředu. Vím, že na toto poznání máme všichni nárok, a že pokud s něčím zápolíte, můžete se spolehnout na pravdivost svědectví, které slyšíte na této konferenci od tohoto řečnického pultu. Toto vím a vydávám o tom svědectví, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Dallin H. Oaks

Kvorum Dvanácti apoštolů

Touha

Máme-li dosáhnout věčného určení, budeme toužit po vlastnostech nezbytných k tomu, abychom se stali věčnou bytostí, a budeme na nich pracovat.

Rozhodl jsem se mluvit o důležitosti *touhy*. Doufám, že všichni prozkoumáme své srdce, abychom zjistili, po čem opravdu toužíme, a jak máme seřazené své nejdůležitější touhy.

Touhy stanovují naše priority, priority utvářejí naše rozhodnutí a rozhodnutí určují naše skutky. Touhy, podle nichž jednáme, určují, jak se měníme, čeho dosahujeme a čím se stáváme.

Nejprve budu mluvit o některých přirozených touhách. Jako smrtelníci máme určité základní fyzické potřeby. Touha uspokojit tyto potřeby nás nutí k rozhodnutím a určuje naše skutky. Tři příklady ukazují, jak někdy potlačujeme tyto touhy jinými touhami, které považujeme za důležitější.

Zaprvé – potrava. Máme základní potřebu jíst, ale tato touha může být na čas potlačena silnější touhou se postit.

Zadruhé – přístřešek. Jako dvanáctiletý chlapec jsem odolal touze po přístřešku, protože jsem měl větší touhu splnit skautský úkol strávit noc v lese. Byl jsem jedním z chlapců, kteří opustili pohodlný stan a museli si nějak zbudovat přístřešek a udělat jednoduchou postel z přírodních materiálů, které jsme našli.

Zatřetí – spánek. Dokonce i tuto

základní touhu lze dočasně potlačit touhou ještě důležitější. Jako mladý voják v Utažské národní gardě jsem slyšel o jednom takovém příkladu od jednoho ostříleného důstojníka.

V prvních měsících Korejské války byla do aktivní služby povolána dělostřelecká baterie Utažské národní gardy z Richfieldu. Tato baterie, které velel kapitán Ray Cox, čítala asi 40 mormonských mužů. Po dodatečném výcviku a poté, co je posílili záložní vojáci odjinud, byli vysláni do Koreje, kde zažili jedny z nejtěžších bitev oné války. V jedné bitvě museli odrazit přímý útok stovek vojáků pěší divize, útok, který přemohl a zlikvidoval jiné baterie polního dělostřelectva.

Jakou to má souvislost s překonáním touhy po spánku? Během jedné kritické noci, kdy nepřátelská pěchota prorazila frontovou linii a dostala se do týlu obsazeného dělostřelectvem, nechal kapitán natáhnout linky polního telefonu do svého stanu a nařídil vojákům na stráž, aby mu osobně telefonovali hodinu po hodině, po celou noc. To pomohlo těmto vojákům zůstat vzhůru, ale také to znamenalo, že spánek kapitána Coxeho byl několikrát přerušen. „Jak jste to mohl dovolit?“ zeptal jsem se. Jeho odpověď naznačuje, jakou moc má větší touha.

„Věděl jsem, že jestli se vůbec vrátíme domů, budu na ulicích našeho městečka potkávat rodiče oněch chlapců, a nechtěl bych se jim dívat do tváře, pokud by se jejich syn nevrátil domů kvůli něčemu, co jsem jako jeho velitel zanedbal.“¹

Jaký to úžasný příklad toho, jak mocně větší touha ovlivňuje priority a jednání! Jaký to mocný příklad pro nás všechny, kteří jsme zodpovědní za blaho druhých – pro nás rodiče, církevní vedoucí a učitele!

Na závěr tohoto příkladu dodám, že kapitán Cox časně z rána, po téměř

probdělé noci, vedl své muže v protiu- toku na nepřátelskou pěchotu. Zajali přes 800 zajatců a jen dva z jejich vlastních vojáků byli zraněni. Cox byl vyznamenán za statečnost a příslušníci jeho baterie získali presidentské ocenění za mimořádné hrdinství. A podobně jako Helamanovi mladí válečníci (viz Alma 57:25–26) se všichni vrátili domů živí.²

Kniha Mormonova obsahuje mnoho ponaučení o důležitosti touhy.

Poté, co Enos mnoho hodin usilovně prosil Pána, bylo mu řečeno, že mu jsou hříchy odpuštěny. Poté „počal

... pocítovati touhu po blahu svých bratří“ (Enos 1:9.) Napsal: „A ... poté, co jsem se modlil a namáhal jsem se s veškerou pílí, Pán mi pravil: Udělím ti podle přání tvých, pro víru tvou.“ (Verš 12.) Všimněte si třech hlavních věcí, které předcházely slíbenému požehnání: touha, práce a víra.

Alma ve svém kázání o víře učí tomu, že víra může začít pouhým přáním, „[abychom] uvěřili“, pokud „toto přání v sobě [necháme] působiti“ (Alma 32:27.)

Další významné ponaučení týkající se touhy, a zvláště touhy, která má být naší touhou nejvyšší, se nachází v příběhu o králi Lamanitů, kterého učil misionář Aron. Když krále zaujalo Aronovo učení, zeptal se: „Co mám činiti, abych mohl býti zrozen z Boha“ a „mohl míti tento věčný život“? (Alma 22:15.) Aron odpověděl: „Jestliže si to přeješ, ... jestliže budeš činiti pokání ze všech svých hříchů a skloníš se před Bohem a budeš ve víře vzývati jméno jeho věře, že obdržíš, pak obdržíš naději, kterou si přeješ.“ (Verš 16.)

Král to udělal a v mocné modlitbě prohlásil: „Odložím všechny hříchy své, abych tě poznal a abych mohl ... býti spasen posledního dne.“ (Verš 18.) Díky tomuto závazku a tomuto uvědomění si své nejvyšší touhy byla jeho modlitba zázračně zodpověděna.

Prorok Alma měl velkou touhu volat všechny lidi k pokání, ale pochopil, že nemá toužit po oné přesvědčující moci, kterou by k tomu potřeboval, protože usoudil, že spravedlný Bůh „dává lidem podle přání jejich, ať již je to k smrti, nebo k životu“ (Alma 29:4). Podobně i v jednom novodobém zjevení Pán prohlašuje, že bude „souditi všechny lidi podle skutků jejich, podle přání srdce jejich“ (NaS 137:9).

Jsme opravdu připraveni přijmout skutečnost, že náš věčný Soudce

přisuzuje tak zásadní význam tomu, co si skutečně přeje?

V mnoha verších v písmech se o naší touze mluví jako o tom, co hledáme a o co usilujeme. „Ten, kdo mne hledá časně, nalezne mne a nebude opuštěn.“ (NaS 88:83.) „Usilujte dychtivě o nejlepší dary.“ (NaS 46:8.) „Ten, kdo pilně hledá, nalezne.“ (1. Nefi 10:19.) „Přiblížte se mi, a já se přiblížím vám; hledejte mne pilně, a naleznete mne; prostě, a obdržíte; klepejte, a bude vám otevřeno.“ (NaS 88:63.)

Není snadné napravit své touhy tak, abychom nejvyšší prioritu přikládali tomu, co je věčné. Všichni jsme pokoušeni toužit po onom světském kvartetu – po majetku, vysokém postavení, po požadcích a moci. Můžeme po nich toužit, ale nemáme je stavět na místo svých nejvyšších priorit.

Ti, jejichž nejvyšší touhou je získat majetek, upadají do pasti materialismu. Nedbají na toto varování: „Neusiluj o bohatství ani o marné věci tohoto světa.“ (Alma 39:14; viz také Jákob 2:18.)

Ti, kteří touží po vysokém postavení nebo moci, by měli následovat příklad statečného velitele Moroniho, který svou službou neusiloval „o moc“ ani o „poctu světa“. (Alma 60:36.)

Jak rozvíjíme své touhy? Málokdo se ocitne v tak kritické situaci, jaká motivovala Arona Ralstona,³ ale jeho zážitek je cennou lekcí o tom, jak se vyvíjejí naše touhy. Když se Ralston vydal na putování po jednom odlehlelém kaňonu v jižním Utahu, uvolnil se náhle téměř 400kilogramový balvan a zaklínil mu pravou ruku. Pět dnů, zcela osamělý, se snažil ruku vyprostit. Když už to chtěl téměř vzdát a přijmout smrt, měl vidění toho, jak k němu běží tříletý chlapec a jak ho zvedá za levou paži. Ralston toto pochopil jako vidění svého budoucího syna a jako ujištění, že může přežít. A tak sebral odvahu a podnikl drastický čin nutný k tomu, aby si, než mu dojdou síly, zachránil život. Zlomil si v zaklíněné pravé ruce obě kosti a pak si pomocí nožičku z víceúčelového nástroje ruku uřízl. Poté sebral dost sil na to, aby urazil osm kilometrů, než našel pomoc.⁴ Jak

úžasný příklad toho, jakou moc má obrovská touha! Když máme vizi toho, čím se můžeme stát, naše touha a naše moc jednat nesmírně vzroste.

Většina z nás se s tak extrémně kritickou situací nikdy nesetká, ale každý z nás se setkává s potenciálními nástrahami, jež brání pokroku k našemu věčnému určení. Jsou-li naše spravedlivé touhy dostatečně silné, budou nás motivovat k tomu, abychom se vymanili a osvobodili ze závislostí a z jiných hříšných vlivů a priorit, které brání našemu věčnému pokroku.

Máme pamatovat na to, že spravedlivé touhy nemohou být povrchní, vznětlivé nebo dočasné. Musejí být upřímné, neochvějné a trvalé. Budeme-li takto motivováni, budeme usilovat o stav, který popsal Prorok Joseph Smith, kdy „[překonáme] zla ve svém životě a [ztratíme] veškerou touhu po hříchu“⁵. Toto je velmi osobní rozhodnutí. Starší Neal A. Maxwell řekl:

„Když jsou lidé popisováni jako ti, kteří ‚ztratili touhu hřešit‘, jsou to oni a jedině oni, kdo se vědomě rozhodli odložit ony špatné touhy tím, že byli ochotni ‚vzdát se všech [svých] hříchů‘, aby poznali Boha.

A tak to, po čem neustále toužíme, se časem stane tím, čím se nakonec staneme a co obdržíme ve věčnosti.“⁶

Jakkoli je ztráta veškeré touhy hřešit důležitá, k získání věčného života je toho zapotřebí více. Máme-li dosáhnout věčného určení, budeme toužit po vlastnostech nezbytných k tomu, abychom se stali věčnou bytostí, a budeme na nich pracovat. Věčné bytosti například odpouštějí všem těm, kteří se vůči nim provinili. Dávají přednost blahu druhých před svým vlastním blahem. A mají rádi všechny Boží děti. Pokud se nám to zdá příliš těžké – a určitě to není snadné pro nikoho z nás – pak bychom měli mít na začátku touhu získat tyto vlastnosti

a žádat milujícího Nebeského Otce o to, aby nám s našimi pohnutkami pomohl. Kniha Mormonova nás učí, že se máme modlit „k Otci z celé síly srdce, [abychom] mohli být naplněni touto láskou, kterou uděluje všem, kteří jsou pravými následovníky Syna jeho, Ježíše Krista“. (Moroni 7:48.)

Zakončím posledním příkladem touhy, která má být prvořadá u všech mužů a žen – u těch, kteří žijí v manželství i těch svobodných. Všichni mají toužit po manželství na věčnost a vážně o ně usilovat. Ti, kteří již uzavřeli chrámový sňatek, mají dělat vše, co je v jejich silách, aby ho ochraňovali. Ti, kteří jsou svobodní, mají toužit po chrámovém sňatku a mají vynakládat to nejvyšší úsilí, aby ho dosáhli. Mládež a mladí svobodní mají odolávat politicky správnému, ale z věčného hlediska scestnému názoru, který znevažuje to, že je důležité uzavřít sňatek a mít děti.⁷

Svobodní muži, zvažte prosím výzvu, kterou v dopise napsala jedna svobodná sestra. Zastávala se „spravedlivých dcer Božích, které upřímně hledají způsobilého partnera, ačkoli

se zdá, že muži jsou slepí a zmatení pokud jde o to, zda mají či nemají zodpovědnost vyhledávat tyto úžasné a vybrané dcery Nebeského Otce, dvořit se jim a mít ochotu uzavřít a dodržovat posvátné smlouvy v domě Páně“. Na závěr dodala: „Je mnoho svobodných mužů Svatých posledních dnů, kteří rádi vyrážejí ven za zábavou, chodí s dívkami a s přáteli, ale nemají naprosto žádnou touhu někdy se některé ženě k něčemu zavázat.“⁸

Jsem si jist, že někteří dychtivě hledající mladí muži by byli rádi, kdybych dodal, že jsou i některé mladé ženy, jejichž touha po ctnostném manželství a dětech je v pořadí až daleko vzadu za jejich touhou po kariéře a jiných přednostech smrtelnosti. Jak muži, tak ženy musejí mít spravedlivé touhy, které je povedou k věčnému životu.

Pamatujme na to, že touhy stanovují naše priority, priority utvářejí naše rozhodnutí a rozhodnutí určují naše skutky. Kromě toho se právě díky svým skutkům a touhám něčím stáváme, ať již opravdovým přítelem, nadaným učitelem nebo tím, kdo je

hoden získat věčný život.

Svědčím o Ježíši Kristu, Jehož láska, Jehož učení a Jehož Usmíření toto vše umožňuje. Modlím se o to, abychom především toužili stát se takovými, jako je On, abychom se mohli jednou vrátit do Jeho přítomnosti a obdržet plnost Jeho radosti. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Ray Cox, rozhovor autora z 1. srpna 1985 v Mount Pleasant v Utahu, který potvrzuje to, co mi vyprávěl v Provu v Utahu zhruba v roce 1953.
2. Viz Richard C. Roberts, *Legacy: The History of the Utah National Guard* (2003), 307–314; „Self-Propelled Task Force“, *National Guardsman*, May 1971, zadní obálka; *Miracle at Kapyong: The Story of the 213th* (film natočený Universitou jižního Utahu, 2002).
3. Viz Aron Ralston, *Between a Rock and a Hard Place* (2004).
4. Ralston, *Between a Rock and a Hard Place*, 248.
5. Viz *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 211.
6. Neal A. Maxwell, „According to the Desire of [Our] Hearts“, *Ensign*, Nov. 1996, 22, 21.
7. Viz Julie B. Becková, „Teaching the Doctrine of the Family“, *Liahona*, Mar. 2011, 32–37.
8. Dopis z 14. září 2006.